

EL TÚMUL

Davant l'ultimàtum de la seua dona, Andreu va acceptar la

proposta de fer un dia de càmping. Fins i tot, Akhenaton, un pastor alemany obediènt i juganer, l'esperava assegut i amb la llengua fora ben a frec del cotxe. En un tres i no res, ompliren la bossa de les excursions amb entrepans, begudes i fruita i marxaren cap al monestir, on aparcaren el cotxe i continuaren fent camí a peu. De seguida, arribaren a unes pistes forestals, uns camins amples de terra rogenca que creuaven les grans pinedes de la serra. Abans de deixar enrere l'últim tram de la pineda, hi veieren unes pedres que sobreeixien d'entre un mant d'herbes aromàtiques, com ara el romaní o la farigola, que bé podrien fer servir per parar taula. Pensat i fet. No deixaren perdre l'ocasió, s'assegueren en unes pedres arrodonides i dinaren a l'ombra de pins i carrasques, envoltats d'una suggeridora flaire a bosc encisat entre rialles, contes i acudits. Només Akhenaton semblava nerviós. Durant el dinar, s'hi mostrà tens, inquiet i en guàrdia. En acabar de dinar, els xiquets se n'anaren a jugar a la pilota, però, estranyament, Akhenaton no els hi volgué acompanyar. Semblava tindre la mirada perduda en l'horitzó, però el seu estat de tensió indicava que havia detectat una possible amenaça. Andreu li féu un parell d'amanyacs sense resultat.

—Carol, vés amb els xiquets. Això no m'agrada gens.

En una correguda, Carol arribà on jugaven els xiquets i esperà pacient que Andreu li'n diguera alguna cosa. Andreu tornà a acariciar el gos.

—Vinga, va! Akhenaton! Busca!

Com una sageta, el gos es va clavar al fons d'un barranc i, davant d'un enorme bloc de pedra, s'hi deturà i va bordar tres vegades seguides. Era la seua manera de dir que havia trobat l'objecte del seu neguit. La vegetació cobria parcialment aquell bloc. Feia vora uns tres metres de llarg per un d'ample. La característica més important era que tenia unes deu fenedures en línia horitzontal, exactament de la mateixa mida, la qual cosa afegida al fet que estava sorprenentment tallat a escaire, li va suggerir que aquell bloc de pedra amagava alguna cosa més. Amb molt de compte, enretirà les branques d'heura que el cobrien i tractà d'analitzar la natura d'aquella pedra. Estava envoltada d'arrels pertot

arreu, caldria tallar-les per poder deixar al descobert aquell immens taüt de pedra. L'Andreu ja s'havia decidit a esbrinar-ho tot i no hi hauria marxa enrere.

De seguida cridà a la família i començà a arrancar les arrels de la tomba. Quan li vanejaven els braços observà el gravat d'un nom a la pedra que el deixà glaçat. Andreu sospirà perquè ja sabia de què es tractava. Lluís i Núria, els dos fills, miraven perplexos el rostre del pare que a poc a poc es descomponia mentre Carolina l'embolicava amb els seus braços. Ella acariciava el cap del marit al mateix temps que ell plorava amb desesperació, enfollit. Lluís, el major dels germans, preguntà al pare a què es devia tant d'escàndol i li contestà que havien de parlar seriosament. Lluís, espantat, assentí amb el cap.

—Veuràs fill, fa molt de temps en un xicotet poble d'Alacant, Almoradí, jo i el teu... El teu oncle Esteban...

Lluís interrompé el pare:

—Però, papà, l'oncle Esteban no estava mort?

—Sí, fill, veuràs... A això anava.

—Esteban desaparegué una de les vesprades en les quals jugàvem a aquell parc. Recorde que aquella vesprada estàvem jugant a penjar-nos en les branques d'un dels arbres quan un xicotet camió de gelats s'aturà al nostre costat. Esteban posà tota la seua atenció sobre el xicotet camió, d'on baixà un estrany home amb una disfressa que captà la nostra atenció. Estava molt segur que aquell tipus tramava alguna cosa i no estava gens equivocacat. Esteban s'acostà al camió a comprar un gelat a aquell simpàtic pallaso, mentre jo seguia jugant a l'arbre. Quan vaig voler tornar a posar la meua atenció sobre el meu germà ja era massa tard... El camió i el meu germà xicotet desaparegueren sense deixar ningun rastre...

—Però... Papà... Que té a veure l'oncle Esteban amb tot açò?

—Bé... Veuràs, mesos més tard la policia i diversos psicòlegs intentaren ajudar-me en un dels interrogatoris, em demanaven que descriguera amb tot detall el camió, era rosa i blanc... També recorde que tenia un simpàtic tendal de colors pastís, però hi havia alguna cosa que realment cridava la meua atenció. Era una frase gravada en metall sobre el camió "sabors de mort", en aquella pedra hi havia justament la mateixa frase gravada, acompanyada d'un xicotet gelat. Les autoritats digueren als teus avis que podria tractar-se d'algun tipus de banda que segrestava els xiquets per a explotar-los, per tant, cabia la possibilitat que el menut seguira amb vida. Però la policia tancà el cas, ja que passaren diversos anys fins que prescriví. No obstant això, mai vaig perdre l'esperança de

tornar a veure'l, ja que creia que el meu germà seguia estant viu i no podíem deixar que ells guanyaren la batalla...

Lluís, bellugadís, proposà anar al poble on havia ocorregut aquella tragèdia perquè tenia molta curiositat i volia saber la veritat de tot allò.

Andreu li explicà que a aquell parc hi havia un bar amb unes parets rònegues anomenat TERRATRÈMOL 1829 en memòria al gran terratrèmol que partí Almoradí per la meitat. Quan entraren al vell bar, l'amo, a qui li agradava nassejar, reconegué immediatament a Andreu i s'acostà a saludar-lo:

—Vaja! Com has crescut! Tot bé?

Andreu assentí amb el cap i digué:

—Encara recorde tot el que passà ací.

El vell hostaler, anomenat Josep, comentà que aquell camió tornava una vegada a l'any i que sempre parava al mateix lloc, a la mateixa hora i el mateix dia, el 19 d'octubre. Després d'aquestes paraules decidiren posar-se a investigar sobre aquell camió, gràcies a les fotos que el vell Josep havia fet durant tot aquell temps, però abans Josep els oferí una tapa típica del lloc, carxofes.

Vicent va llegir atentament aquest escrit que li havien enviat els alumnes de l'institut. Feia mesos que s'havia compromés amb ells a participar en una activitat que consistia a acabar una història iniciada per aquells. En veritat, no era el moment més oportú per a complir la seua promesa: els últims esdeveniments familiars l'havien afectat greument i, encara que ho intentava, no sentia afecte per res mundà. Isabel, la seua filla, acabava de morir quan només comptava amb uns mesos de vida. Havia escrit: *"He vist el rostre de la mort, / i l'he vist amargament prop"*.

Malgrat tot, va intentar esbossar algun final per a la història: tal vegada el germà d'Andreu no havia mort i l'ànsia per saber la veritat va conduir Andreu i el seu fill Lluís a la recerca i troballa d'Esteban. O l'última arribada del camió al poble va possibilitar que el venedor de gelats caiguera en una trampa preparada a instància d'Andreu per la policia i es descobriera el parador d'Esteban. Tal vegada un jutge podria ordenar l'alçament de la gran pedra i a sota podria aparéixer el cos d'Esteban; o no, i es mantenia la incertesa. Potser qualsevol dia, molts anys després, apareixia Esteban per la casa d'Andreu després d'una intensa recerca i

es retrobava amb el seu germà...

Vicent va desistir d'acabar la història. Demanaria disculpes. No es trobava amb forces. Només pogué conciliar-se amb les paraules i el dolor mitjançant la poesia:

*Pensant en tu, com si
et veiés, filla meua, en qualsevulla banda,
mentrestant van caent papers, trossos menuts
de paper, no sé, coses. Ara faria això,
trencaria papers, trencaria paraules,
cada vegada fent els trossos més menuts,
més petits, petitíssims, oh i més petits encara,
deixant-los caure al sòl, per damunt dels taulells,
i així una hora i una altra, tota la nit així,
tota la vida, tota la nit. Tota la Nit...*

I signà greument sota els versos: Vicent Andrés Estellés.